

δαμαλισμένα, θά υπήρχον 200 κρούσματα εὐλογίας καὶ ὀλίγον τι πλεόν τῶν 2 θανάτων, ἐνθ' τουναντίον ἐάν οὐδέν ἤθελεν εἰσθαὶ δαμαλισμένον θά υπήρχον 5377 κρούσματα μὲ θανάτους 1330 ἥτοι θά υπήρχε θνησιμότης κατὰ 600 φορές μεγαλύτερα.

Πέρα τῶν 10 ἐτῶν τὸ εὐεργέτημα τοῦ δαμαλισμοῦ ἐλαττοῦται, ὅθεν ἀναγκαῖος ἀποκαθίσταται ὁ ἀναδαμαλισμός.

Πρὸ τινων ἐτῶν ὁ ἀρχίατρος τοῦ ἐν Λονδίνῳ Ronall Spon Hospital παρετήρησεν ὅτι ἐν διαστήματι μιᾶς 25ετίας ἐκ τῶν φλυκτενικῶν ἐπουλώσεων 600 ἀτόμων εἰσαχθέντων (προγενεστερώς δὲ ἐμβολιασθέντων) ἐν τῇ ἐν λόγω Νοσοκομείῳ, ὅτι ἡ ἀναλογία τῶν θανάτων ἦτο εἰς ἀντίθετον πνεῦμα μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν φαινομένων ἐπουλωθεῖσων φλυκτενῶν· εἰς τὰ δαμαλισθέντα ὑποκείμενα ἄτινα δὲν εἶχον πλεόν ἐπουλώσεις ἀξίας λόγου, ἡ θνησιμότης ἐξ εὐλογίας ἦτο ἐξ 21.7 τοῖς 100. εἰς τὰ μὲ μίαν οὐλὴν ἐξ 7.5 τοῖς 100, εἰς τὰ μὲ 2 οὐλὰς ἐκ 4.12 τοῖς 100 εἰς τὰ μὲ 3 ἐξ 1.7 τοῖς 100. εἰς τὰ μὲ 4 δὲ καὶ πλεόν οὐλὰς ἐκ 0.7 τοῖς 100. Ἡ θνησιμότης εἰς τοὺς μὴ δαμαλισθέντας ἦτο ἐκ 35.5 τοῖς 100.

ΕΙΧΑΜΕ ΤΟΤΕ

(1858-1888)

Εἴχαμε τότε, Θεὸς σχωρέστον, βασιλεῖα τὸν Ὁθῶνα τὸν πρῶτο εἰς τὴν Ἑλλάδα·
Φοροῦσε φέσι, φουστανέλλα, χαϊμαλιά,
δὲν ἄρρεσε τὴ φράγκικη βελὲ δα.

Εἴχαμε τότε τὴν Ἀθῆνα μας μικρὴ,
μὰ ἐκλούσε τότε μέγα της μεγάλου·
Ὅλοι τοὺς τόρα κοίτονται νεκροί,
(Θὰ ἴδουμε ἄλλιν τὰν ἐκεῖνους ἄλλους;)

Εἴχαμε τότε μάνναις, μάνναις μὲ ἀφορὰ,
γιὰ τὰ παιδιὰ τοὺς ἔζουσιν, γιὰ τὸν ἄνδρα.
Ἰκομπόδεαν, βαστοῦσαν τὸν παρὰ,
δὲν τὸν σκορποῦσαν σὲ φουλὰρ καὶ χάνδρα.

Εἴχαμε τότε νεολαία μὲ καρδιά,
μὲ τὴ λυτὴ γράβατα, δίχως γάντια,
χαριτωμένα τότε εἴχαμε παιδιὰ,
τί τᾶθελαν ἡ μάνναις τὰ μπιρλάγια;

Ὅχι! παιδιὰ δὲν ἦσαν τοῦ μπόνο-τόνο,
παπούτσι εἶχαν τρύπη καπὲλλα,
ἀλλ' εἶχον, ὅλα ἔβη ἵπποτων,
καὶ ἦσαν νὰ τὰ βλέπης μία τρέλλα.

Τοῦ Χάφτα τότε καὶ ἡώραία ἡ Ἑλλάς
τῶν συνεντεύξεών μας ἦσαν μέρη·
ἐκεῖ ἔμπορούσε ὥραις νὰ μιλᾷς
μὲ μιὰ δεκάρα μόνο ἔς τὸ κεμέρι.

Εἴχαμε τότε ὅλοι, ὅλα τὰ παιδιὰ
τὸ «Μέλλον τῆς Πατρίδος» λάβαρό μας,
νὰ κυνηγοῦμε θηλυκοῦ ποδιὰ
δὲν ἔχναμε διόλου τὸν καιρὸ μας.

Ἐτρώγαμε γιουδέτσι, τρχανᾶ
καμμιὰ φορά σιμὶ τι μόνον ἕνα,
ἔαπνίζαμε καπνὰ τῆς ἔθνης,
ὁχτὼ καὶ δύο, τέσσερα καὶ ἕνα

Εἴχαμε τότε ἀρχηγὸ μας ἐκλεκτὸ
τὸν Δεληγιώργη—φοβερὸ κεφάλι—
Ἐμπρὸς αὐτὸς, καὶ ἔπισω ἐκατό,
ὡσάν αὐτὸν σποδαῖοι καὶ μεγάλοι

Εἴχαμε τότε βοηθὸ μας φοβερὸ
τὸ Στέφανο τὸ ξένο ἔς τὴν Ἀγγλία,
ποῦ ξένος εἶνε τοῦτον τὸν καιρὸ...
(ἔχωνεψε τὸ νοῦ μας ἡ κοιλία!)

Εἴχαμε τότε Σούτσους δύο, Ραγκαβῆ,
Τερτσέτη, Ζαλοκώστα, Ὁρφανίδη,
τὸν Βερναρδάκη, τοὺς Παράσχους..(παλαβοὶ
οἱ ἐπιζῶντες θεωροῦνται ἤδη)

Εἴχαμε τότε τῆς σκηνῆς, υποκριτὰς,
Καπέλλαν, Σαύτσαν, Σίσυφον Μανούσον,
καὶ τῶν δραμάτων τῶν ἐπὶ σκηνῆς κριτὰς,
μυρμηκίαν νεανιὴν ἐμμοῦσων.

Εἴχαμε τότε πίστιν ἀφελῆ, τυφλὴν,
καὶ τοῦ Ἀγαθαγγέλου τὴ φυλλάδα,
ἠθέλαμεν ἡμεῖς τὴν Πόλιν τὴν καλὴν,
ἠθέλαμεν μεγάλην τὴν Ἑλλάδα.

Εἴχαμε τότε τὰ βαλάντια κενὰ
καὶ πλῆρες ἐνθουσιασμοῦ τὸ στήθος.
Εἴχαμε τότε τὰ οἰκήματα στενὰ,
ἀλλ' ἀφελὲς καὶ ἄνετον τὸ ἦθος.

Εἴχαμε τότε· εἴχαμ' εἴχαμε πολλὰ,
πλὴν τόρα περὰ σμῆνα, ξεχασμένα·
ἄς εἶνε δὰ, ἄς εἶνε δὰ, ἀλλὰ
ἀκόμη θὰ προσθέσω ἄλλο ἕνα.

Εἴχαμε τότε αἰσθήματα, καὶ καστανὰ
ἡ μαῦρα ἡ ξανθὰ μαλλιά καὶ γένεια.
Καὶ τόρα; τὰ ποὺ γιὰ μας ἀδειανὰ
καὶ τὰ μαλλιά καὶ γένεια ἀσημένια.

Ἔχετε τόρα.. ἀλλ' ἐγὼ πῶς νὰ τὰ πῶ;
Τῆς Μούσης μου τὰ ἥπατα κομμένα.
Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ τὰ παρασιωπῶ·
τὰ ξέρετε καλλίτερον ἀπὸ μένα.

Ὀκτώβριος 1888

Χ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΑΗΣ